

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1214/2022
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Марковић Росић, адвокат из ..., против туженог „Ниш експрес“ доо Ниш, чији је пуномоћник Весна Лојпур Стојменовић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3998/20 од 23.08.2021. године, у седници одржаној 11.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3998/20 од 23.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3998/20 од 23.08.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2457/19 од 06.07.2020. године, којом је одбијен тужбени захтев да се поништи решење туженог број 46/18 од 19.11.2014. године и за враћање тужиоца на рад, одбијен захтев да се обавезе тужени да тужиоцу накнади штете због изгубљене зараде у периоду од новембра 2014. године закључно са месецом март 2017. године у укупном износу од 589.323,72 динара, и то по појединачно одређеним месечним износима са законском затезном каматом ближе одређено у ставу другом изреке првостепене пресуде, и да на те износе за тужиоца обрачуна и уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, обавезно здравствено осигурање и доприносе за осигурање за случај незапослености надлежним фондовима и Националној служби за запошљавање, те обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 37.500,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем туженог број 46/80 од 19.11.2014. године тужиоцу је отказан Уговор о раду од 13.12.2004. године са анексом уговора, због повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине, применом члана 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачка 4. Закона о раду, члана 7. став 2. тачка 4. Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених у „Ниш експрес“ а.д. и члана 19. тачка IV и XI Уговора о раду. Тужиочево радно место ... било је у стану у Београду који је тужени изнајмио за смештај возног особља, а задужење је имао да обавља послове одржавања ... и радно време од 8,00 до 15,00 часова. Тужиоцу је на терет стављено да је учинио повреду радне обавезе и није поштовао радну дисциплину на тај начин што је 31.10.2014. године, на раду у преподневној смени, приликом алкотестирања запослених у стану за боравак и преноћиште возног особља, у 08,50 часова имао 0,19% алкохола у организму. Према записнику од 03.11.2014. године, сачињеном у просторијама правне службе погона Саобраћајно тржиште, тужилац је дао изјаву у којој је навео да је 31.10.2014. године радио у преподневној смени од 08,00 часова, да је контрола дошла око 08,30 часова, да је извршено алкотестирање присутних возача и перача. Пре почетка алкотестирања добио је неотпаковани писак у кесици, који је отворио и ставио на алкометар. Након тестирања видео је да је алкометар показао 0,19% алкохола у његовом организму. Истакао је да спорног дана није конзумирао алкохол, само је ујутру попио лек хеморалфорте и након пола сата појео две јабуке. Контролорима је након извршеног алкотестирања рекао да је претходног дана пио вино, али да је те изјаве дао у афекту, јер је био иритиран понашањем контролора. Тужиоцу је била познато да се у просторијама које је закупио тужени не сме користити алкохол и на рад не сме долазити под дејством алкохола. Према налазу и мишљењу судског вештака неуропсихијатра од 04.10.2016. године, тужилац је са 0,19% алкохола у организму био очуване свести и оријентације у свим правцима, јер наведена количина алкохола не доводи ни до каквих поремећаја у физичком и психичком смислу. Са неуропсихијатријског становишта не може се утврдити да ли наведена алкохолемија потиче од уношења алкохола или конзумирања одређених лекова или воћа. Доласком на посао тужилац је прихватио могућност да буде подвргнут контроли алкотестирањем, путем које је утврђено стање присуства наведене количине алкохола у организму, што је без примедби потписао, свестан да је нормативним актом туженог уређен поступак вршења контроле и прописано да запослени морају бити у стању које у потпуности искључује присуство алкохола. Решењем туженог од 03.11.2014. године тужилац је удаљен са рада. Упозорењем од 10.11.2014. године упозорен је на постојање разлога за отказ уговора о раду због тога што је учинио повреду радне обавезе и није поштовао радну дисциплину.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиоца за поништај наведеног решења о отказу уговора о раду и враћање на рад неоснован, јер је нормативним актима туженог прописано да запослени морају бити у стању које у потпуности искључује присуство алкохола, због чега је без значаја узрок алкохолисаности тужиоца, све у смислу члана 192, 179. Закона о раду, члана 7. став 2. тачка 4. Колективног уговора и члана 6.

Правилника о контроли за алкотестирање запослених код туженог. Како одлука о захтеву тужиоца за враћање на рад, накнаду штете због изгубљене зараде и уплату доприноса за обавезно социјално осигурање зависи од одлуке о захтеву тужиоца за поништај решења о отказу, те како је тај тужбени захтев одбијен, то су одбијени и преостали наведени захтеви тужиоца, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

По оцени Врховног суда, неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак нижестепених судова заснива на погрешној примени материјалног права.

Чланом 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05...75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду. Ставом 3. тачка 4. истог члана, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то због доласка на рад под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена, које има или може да има утицај на обављање посла.

Чланом 8. Колективног уговора туженог од 30.07.2014. године, прописано је да за повреде радне обавезе из члана 6. и непоштовање радне дисциплине из члана 7. директор или лице које он овласти, може запосленом да откаже уговор о раду. Под непоштовањем радне дисциплине сматра се нарочито долазак на рад под дејством алкохола, конзумирање алкохолних пића у току рада и управљање моторним возилима под дејством алкохола, уношења алкохола и других опијата у круг туженог, радне просторије и просторије узете у закуп, одбијање подвргавања алкотестирању или тестирању на друге опијате, као и одбијање удаљавања са радног места због утврђеног процента алкохола у организму или стања изазваног употребом других опијата.

Чланом 19. Уговора о раду број 55/7973 1 од 13.12.2004. године, закљученог међу парничним странкама, предвиђено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом због учињених повреда радних обавеза, и то када не поштује радну дисциплину односно када је понашање запосленог такво да не може да настави рад код послодавца (повреда предвиђена тачком IV), а под тачком XI долазак на рад у напитом стању, опијање у току рада или управљање моторним возилом под дејством алкохола који изазива угрожавање безбедности саобраћаја, угрожавање имовине или изазива поремећај у процесу рада, што се односи и на употребу опојних средстава.

Чланом 6. Правилника о контроли алкохолисаности запослених код туженог од 17.07.2012. године, прописано је да сви запослени приликом доласка на рад, за време рада, за време паузе на раду, приликом боравка у пословном простору туженог, а и приликом боравка у просторијама које је тужени узео под закуп, морају бити у стању које у потпуности искључује присуство алкохола. Тужилац је са овим био упознат. Правилник је у примени био дуже од 2 године пре извршеног алкотестирања 31.10.2014. године којим је обухваћен тужилац.

Код утврђеног да на поступак и резултате алкотеста тужилац није имао примедби, по оцени Врховног суда правилан је закључак нижестепених судова да су се у радњама тужиоца стекла обележја повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду у вези са чланом 19. тачка XI Уговора о раду од 13.12.2004. године и непоштовања радне дисциплине утврђене чланом 7. Колективног уговора, будући да је

као запослени са дугогодишњим искуством поступио супротно интерним актима туженог са којима је био упознат. Због наведеног, неосновани су наводи тужиоца да наведени правилник туженог није могао да се примењује у односу на њега, јер није био упознат са обавезама које тај акт прописује. Општим актима туженог прописана су строга правила у погледу присутности алкохола, једнако за све запослене без изузетка. Регулатива о нултној тачци толеранције на алкохол на раду код туженог, односила се и на тужиоца као запосленог. Контроли алкотестирањем тужилац је подвргнут исто као и други запослени који су том приликом затечени. Имајући у виду да се члан 6. наведеног Правилника једнако односио на све запослене код туженог, то су без утицаја наводи да утврђена алкоholeмија није могла утицати на рад и понашање тужиоца. Постојање повреде радне обавезе у садржини која је тужиоцу стављена на терет, није условљено врстом послова и радних задатака. Имајући у виду делатност туженог и сврху одредбе члана 6. наведеног правилника, а то је пружање заштите и безбедности како корисника услуга туженог, тако и самих запослених, неосновани су наводи ревизије да су општим актом послодавца прописани неповољнији услови рада од услова утврђених законом.

Како је пре отказа уговора о раду, тужени писаним путем тужиоца упозорио на постојање разлога за отказ, у складу са обавезом из члана 180. Закона о раду, те имајући у виду све претходно наведено, правилно су нижестепени судови применили материјално право из члана 179. Закона о раду, члана 8. Колективног уговора туженог, члана 19. Уговора о раду и члана 6. Правилника о контроли алкохолисаности запослених код туженог, када су оценили да је тужбени захтев неоснован, те да је решење о отказу уговора о раду законито.

Овај суд је приликом доношења одлуке имао у виду и остале наводе ревизије, али је оценио да су неосновани, јер суштински представљају понављање навода који су истицани у жалби против првостепене пресуде, а ове наводе је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге, које и овај суд прихвата. Између осталог, ревизија оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и ставља примедбе на оцену доказа из члана 8. ЗПП, што нису разлози због којих се ревизија може изјавити према члану 407. ЗПП.

Из напред изнетих разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић